В обіймах сну затих зелений сад.
Легкий вітрець в гущавині зітхає.
Спокійно спить акацій ніжних ряд,
І соловей ущух... мовчить., дрімає.

А місяць ллє скрізь сяйво по землі,
Вкриває все злотистим ніжним фльором,
І по саду в прозорій жовтій млі
Тремтять стежки гратованим узором.

Не ніч — о, ні! — се казка чарівна!
І краще слів таємнеє мовчання,
Все серденько хвилює аж до дна
У тишині журливеє зітхання.

Мовчання — смерть, воно жахає нас,
Коли ж і смерть красою так багата,
Як сад отсей у пізній ночі час,—
Ладен щодня й щоночі я вмирати!..